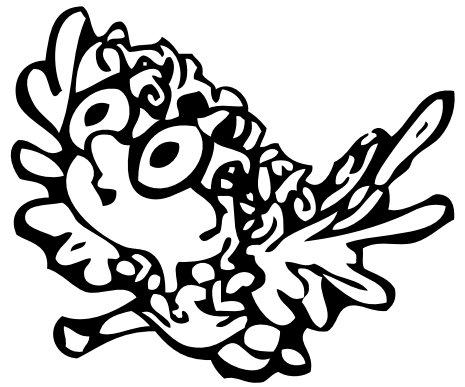

Віра в себе – це честь

Ідея людської віри в себе як безперечної чесноти є ключовою для розуміння священних істин релігійного віровчення про найвищу цінність людини. Віра є силою душі, віра робить людину творцем (Симв. 9, 14). І наша віра не була б істинною вірою, якщо б її фундаментом були якісь ілюзії чи обман, а не свята правда, очевидна, безперечна, підтверджена словом Божим: довіряти собі, покладатися на себе – розумно і радісно.

Чесність, правдивість, відвертість є вірністю собі, послідовністю та зібраністю у думках, словах і діях. Чесність є вірністю традиції, бо традиція належить людям; погоджуючись із традицією і водночас створюючи власну традицію, засновану на своєму світогляді та добрій волі, людина творить традицію та володіє традицією. Кожна без винятку людська доля є традицією, безцінним уособленням історичної пам'яті та приватним острівцем часу. Честь, тобто, дотримання морального принципу справедливої чесноти у думках, словах та діях людини – це квінтесенція душевності, традиція людської вірності собі, що визнається в усіх культурах світу і не може не визнаватися будь-якою розумною людиною, бо честь є сутністю розуму, а безчестя є проявом безумства. Честь є волею Божою, втіленою у душі людини під час творення всесвіту Богом; тому віра в найвищу цінність людини завжди була і завжди буде, бо ця віра є і готова прокинутись в кожній людській душі (Симв. 33). Чесність кожної людини спонукає нас поважати інакомислячих тою мірою, якою вони дотримуються власної честі. Саме чесність підказує нам визнати, що в усіх релігіях та моральних доктринах, включаючи християнство, іслам, іудаїзм, буддизм, індуїзм, синтоїзм, в анімістичних (“язичницьких”) віруваннях наших предків, в атеїстичному світському гуманізмі та інших віровченнях і етичних системах є священні зерна правди, висловлені не нашими, а своїми словами, але істинні та священні, оскільки чесні.

Честь несумісна з агресією. Коли ми піддаємося спокусі заперечення, протиставлення свого чужому, цим втрачаємо честь і сповнюємося гордині, впертої, безумної войовничості. Честь є вічним нагадуванням людині, що одна тільки правда є достойним дороговказом на життєвому шляху. Честь потребує розвитку, бо ніяка правда не є остаточною. Адже люди постійно спілкуються з Богом подумки і отримують дари нової правди у священному Божественному одкровенні.

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень “Ідеаліст” (“Идеалист”, “Idealist”)

№ 2 (16)

25.01.2013 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

ISSN 2305-5510

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

МИ БУДЕМО ПРИВИДАМИ

Притча.

Релігійний
бюлетень
№ 2 (16)
25.01.2013

Я прокинулася в країні привидів. Ми народилися тут і спали все життя.

Ми були малими, думаючи про себе мало. Ми зростали, думаючи про себе більше.

Ми багато думали про свій дім. Тому він став дуже великим. Під стелею оселилися хмари, а підлога була засипана зірками. Їх теплі доторки приємно лоскотали наші босі ноги.

Ми багато думали про старших. Вони були нашими джерелами чистої води, вершинами з твердим шляхом нагору, книжками про всі таємниці життя. І водночас старші були чужими. Ми вважали їх надто великими та недосяжними. А вони не хотіли бачити нас більшими, рівними собі.

Ми так багато думали про старших, наче забули, що й самі живемо вічно. Ми завжди гралися у народження та смерть – азартні раунди нескінченного життя, які віднімають спокій та глушать пам'ять.

Я прокинулася біля моря, і, співаючи в ритм муркотінню хвиль, зізнавалася в любові до старших.

Я прокинувся біля моря, і, перекрикуючи штурм, зізнавався в любові до старших.

Мені не було про що спілкуватися з морем, окрім любові до старших. Але море вийшло з берегів, затопило мене, не помічаючи моєї любові. Ледве вдалося вплинути до сонця. І, випльовуючи гірку солону воду – наче пародію на смак чистого домашнього джерела – мені захотілося зненавидіти старших та проклясти їх навіки, вбити в своїй пам'яті, наче їх нема і ніколи не було.

Вся любов світу випарувалася, окрім тої краплі, що була в крові та примушувала битися страждаюче серце. На місці моря залишилися лише камені та порожнеча. Ми стрибали по каменях і кидалися ними в сонце, здіймаючи пилуку та ковтаючи пилуку. Ми ненавиділи старших і любили один одного, тому що ми були злими розчарованими дітьми, які не хотіли рости.

Ми народжували своїх дітей, прищеплювали їм свою любов і свою ненависть, залишаючись для них великими і недосяжними. Наші діти з плином століть стали такими малими, що їм навіть не вдалося повністю зрозуміти нас. Тисячі нащадків ставали в

зіниці ока скам'янілого предка і дивилися під ноги, марно сподіваючись уявити собі його точку зору. Мільйони нащадків тупцями по ніздрям носу предка, переконуючи себе, що от-от відчують, чим той дихав. Поки сім мільярдів нащадків сперечалися, скільки їх може вміститися на нігті далекого предка, вони всі забрели під ніготь і навіки спочили у рихлій грязюці.

Я прокинулася в цій країні привидів і полюбила її. Лише дивно було жити в грязюці під нігтем далекого предка. Інші привиди твердили, що нема життя, окрім життя в грязюці; бо грязюка – об'єктивна реальність, виявлена у пристрасних почуттях. Своя грязюка, переконували вони, чистіша за грязюку під іншими нігтями, хоча за великим рахунком не існує нічого, окрім грязюки. Твердили також, що кількість грязюки переходить у якість і забруднення грязюки збільшує життєвий простір.

Я казала: «Окрім грязюки, існують ще привиди». Мені відповідали: «Ніяких привидів не існує. Тільки грязюка реальна». Тоді я почала багато думати про себе, бо вирішила не бути грязюкою. І хоч в мене кидалися грязюкою, ніхто не влучив, бо я була привидом.

Я зуміла перерости старших. Стала високою, як гора. Бачила багатьох високих і низьких привидів, що розводили грязюку навколо себе та гралися в грязюці з малечю, нескінченно повторюючи ласкавими фразами смішне вчення, ніби існує лише грязюка і нічого, крім грязюки. Я знайшла в собі світло і народила сонце над своєю вершиною, одне для всіх, щоб всі привиди світилися в його променях і росли, прагнучи досягнути спільної вершини.

Я прокинувся від перших променів сонця в країні привидів. Я завжди уявляв себе сонцем, хоча всі казали, що я грязюка. В мене кидалися грязюкою, але вся грязюка пролітала наскрізь, бо я був привидом. Якось мене закидали цілою горою грязюки; я став піччу, і вся грязюка всередині мене затверділа. Я злетів у небо і випустив зсередини новонароджену планету; на ній вирувало життя.

Мешканці моєї планети, які називають себе людьми, спочатку вважали привидів мертвими і боялися нас. Потім вони прокинулися і написали мовою водою та лісосмугом на поверхні найбільшої зі своїх пустель: «Ми будемо привидами!». Вони відчували примарність дійсності, створили різнобарв'я неповторних майданчиків, де кожна людина самостійно буде собі щастя. Перед людьми постав прекрасний привид майбутнього – складна і водночас очевидна мозаїка життя, радості та щастя, в якій всі живуть по-своєму, усвідомлюючи єдність життя, розуміючи інакших і допомагаючи один одному.

Одна людина, що стала сонцем і ширяє в порожнечі неподалік від мене, якось спитала, навіщо я так складно наповнював щастям всесвіт.

Вона каже: «Легше рости і розширюватись, спалюючи космічний пил, поки увесь всесвіт не стане сонцем».

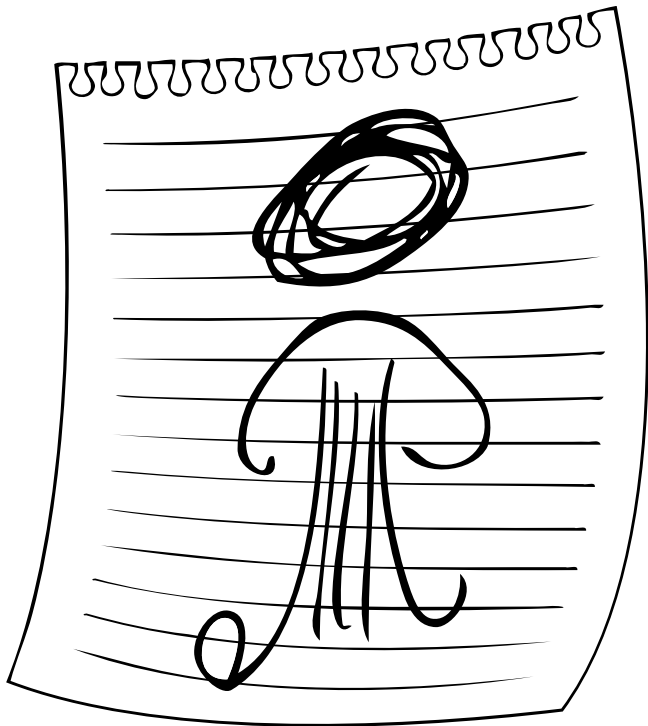
Відповідаю: «Я, сонячний привид, довго вдихав порожнечу і тільки після цього зумів роздмухати туман дійсності подихом майбутнього. Не бачу сенсу нескінченно переплавлювати бруд у боротьбі проти бруду. Плазма важить не більше, ніж бруд; різниця лише у температурі».

А вона мовчить і палає в моїх обіймах, наче забула, як дихати.

Знаєте, як? Творчість має бути довгою і глибокою, як вдих. Боротьба – швидкою і вичерпною, як видих.

ЧАС ДАРУВАТИ ПРОЗРІННЯ

Оповідання.

*Мій подарунок - всесвіт на чистому
аркуші паперу...*

Дос. 1

Урок етики був останнім у цей день і в цьому році. Пластикові вікна класної кімнати скрипіли від дмухання вітру; біла дошка затишно потріскував розжарений електрокамін. Вчитель у ошатній рясі приємним і лагідним голосом закінчував розповідь з власного життя про любов та про дружбу. От-тоб він скаже записати у зошити кілька речень про те, що треба бути слухняними та не гордимися, запропонує висловитись, відповідь на два-три питання... І можна буде розбігатися, летіти куди хочеш на крилах святкового настрою. Адже скоро новий рік. Може, в новому році життя й не стане іншим, але подарунки, вільний час та законні пустощі роблять перетин часової межі приємною подією.

Розповідь була цікава. Більшість учнів переживали її, затамувавши подих. Вони навіть не пригадували, що ту ж саму розповідь з таким самим захопленням слухали рік тому і два роки тому. Віка встигла добре запам'янути сюжет і тепер, слухаючи впівуха, знайшла собі нове заняття. Взяла маленький блокнотик, у якому зазвичай писала й малювала всілякі фантазії. Потихеньку витягла з пухнастого рюкзака зелений маркер. Замислилася. Швидкими рухами накреслила якийсь символ розміром у всю сторінку.

– Що це таке? – прошепотів їй на вушко сусід по парті, підглядаючи, як Віка малює.

– Це я. Або ти, – пояснила дівчина.

– Знущаєшся?!

– Це людина.

– Зовсім не схоже на мене. І на тебе не схоже, –

Релігійний
білетень
№ 2 (16)
25.01.2013

сказав сусід, – Знаєш, що я бачу? Якась колона, а над нею літає кулька.

– У тебе нема жодної уяви! – обурилася Віка трохи гучніше від дозволеного.

Вчитель припинив диктувати етичні догми і підійшов до них.

– Вам допомогти вирішити конфлікт? – жартома запропонував він.

– Не варто... – почала казати Віка. Але сусід вирішив скористатися авторитетом вчителя, аби незрозумілий малюнок був остаточно розвінчаний. Він схопив і тицьнув вчителю блокнот:

– Вона каже, що це людина.

Вчитель простягнув руку за блокнотом і мало не взяв його, але погляд дівчини зупинив його. Несподівано прийшла думка, що, зрештою, це чужа річ. Ця думка його дуже здивувала, але він не міг її зтерти у свідомості. «Що мене зупиняє? Це ж дитина! Мабуть, я занадто добрий педагог, бо іноді сприймаю дітей, наче рівних» – заспокоював він себе потім, знову й знову аналізуючи несподівану думку, відчувваючи тривогу, подібну до тієї, коли вперше став перед класом...

– Можна подивитись? – спитав він.

Дівчина замислилася.

Власне, якщо б вона відповіла автоматично, цей випадок забувся б.

Але вона замислилася і сказала:

– Дивіться. Це мій новорічний подарунок для вас. Сподіваюся, ви розділите зі мною радість прозріння.

«Радість прозріння... Я такому їх не вчив» – подумав вчитель і став роздивлятися малюнок. Він побачив обезголовлену людину в довгому плащі... чи сутані? Чомусь спало на думку, що дівчина бажає його стратити.

– Поясни, будь ласка, свій примітивний малюнок! – сказав він, підвищуючи голос. Навіщо приховувати невдоволення тим, чого не розумієш? Все незрозуміле – дурниці. Той, хто поширює дурниці, має нести відповідальність принаймні за те, що гає час дарма.

– Ви теж не зрозуміли! – посміхнулася Віка, – Непростенька загадка, так? Тут зображена людина.

– У твоєї людини нема голови на плечах. Самокритичний малюнок, – поглузував вчитель.

– Ця колона дійсно схожа на людське тіло. Так і задумано. Неоднозначність прекрасна! – весело пояснила дівчина, – Я спеціально накриваю голову каптуром, щоб підкреслити: найважливіше – душа.

– Якийсь безглаздий малюнок. Не бачу тут душі, – зовсім роздратувався вчитель.

– Ви дарма сердитесь, це справді складна загадка. Я думаю, складніша, ніж у книжці про маленького принца. Душа – це те, що ви сприйняли як голову. Душа вище голови і керує головою. Треба ж розуміти, що голова має бути на плечах. Тобто, під каптуром, – продовжувала пояснювати дівчина.

– Віка, ну що ти таке кажеш! Душа у серці! Бог – це любов! Хіба не цьому я вас вчив? – спитав остаточно спантеличений вчитель.

– Ви навчаєте тому, що кожен може розуміти по своєму. Це ж не математика, де двічі по два завжди чотири. У мене інші погляди, – пояснила дівчина.

– Викладай.

– Я вважаю, що серце – частина тіла. Відчуття, почуття, бажання, любов – це все йде від тіла. Почуття до людей та до всяких предметів – це реакція тіла, частина природи. А людину відрізняє від тварин та неживих штук добра воля в душі, фантазія і бажання змінювати життя на краще. Душа – це головний дар

Божий, а любов може допомагати душі чи, навпаки, руйнувати душу, як і всі інші рефлекси тіла. Колона, або людина, тіло якої сховано на малюнку під каптуром – це лише носій душі. І душа важливіша за тіло зі всіма його почуттями та бажаннями, – серйозно заявила дівчина.

Було очевидно, що це її слова, продумані, сказані з вірою. Не спадало навіть на думку, що можна переконати її у чомусь іншому.

– Чому твоя колона є... людиною?

– Це найпростіший скульптурний образ. І водночас – архітектурний. Людина є опорою будівлі Всесвіту! Таке бачення не нове. Згадайте міф про Атланта, який тримав на плечах небосхил...

– Ти кажеш дивні речі. Я відчуваю, що це все неправильно.

– От бачите, любов до себе заважає вам зрозуміти інакомислячих. Ви занадто любите власні переконання, щоб зрозуміти будь-які інші.

– Ти вважаєш мене егоїстом?! Сама подивись, як захопилася своїми дурницями!

– Ви праві, мені теж часто заважає бути мудрою любов до себе. Це недолік кожного тіла. Однак я знаю: не треба любити себе, треба вірити в себе. Любов до себе віддаляє тіло від душі, а віра в себе наближає душу до тіла і допомагає творити добро, жити по-доброму, бачити душу в інших людях. Я вірю, що мої погляди і ваші погляди рівноцінні. Я завжди намагаюся вас зрозуміти, і ваші розповіді з вашого багатого життєвого досвіду люблю слухати. Я розумію, що ви кажете «любов», а маєте на увазі мудру любов чи Божу любов. Просто мені простіше казати і розуміти по-своєму, а не по-вашому, але я вас розумію. Питання в тому, чи розумієте ви мене і мій малюнок, де зображена душа.

– Чому для тебе це так важливо?

– Нема нічого важливішого за душу. І нема нічого важливішого за людину. Бо людина – понад усе. Людина дорівнює душі. Душа – це людина, людина – це душа. Неважливо, хто схований під цим каптуром – дівчина чи хлопець, дорослий чи дитина, землянин, інопланетянин чи розумний робот. Якщо Бог подарував душу цьому тілу, це людина. І нема нічого важливішого за душу, бо душа – дар Божий. А знаєте, що найбільш цікаво? У формі душі Бог дарує себе кожній людині! Бог всередині мене, і Бог всередині вас! Бог в душі кожної людини!

– Ясно. Чергова ересь, – втомлено сказав вчитель, – Вийди з класу, пізніше я спілкуватимусь з твоїми батьками.

– Я подарувала вам прозоріння. Вам не потрібна істина? Що ж, світ недосконалий – Віка посміхнулася, взяла з рук вчителя свій малюнок і спокійно вийшла з класу.

Вона йшла коридорами школи і посміхалася, дивлячись в очі майбутньому. Десь далеко пролунав дзвоник. Школа почала наповнюватись тупотінням та галасом.

Вона йшла і думала, що настав час дарувати прозоріння людям.

Вона знала: багато людей – якщо чесно, практично всі – не захочуть розуміти її ідею. Однак багато людей люблять загадки. І у неї обов'язково спитають відгадку. Яка здивує. І може запам'ятатися.

Вона все пояснить, щоб люди зрозуміли і прозріли. Її можуть не зрозуміти. Якщо чесно, такі ідеї дехто з дорослих забороняє собі та іншим розуміти, бо для них існують тільки матеріальні речі, тіло, серце, мізки, труд, гроші, їжа, задоволення, змагання, друзі,

сім'я, любов, домівка, колектив, наука, культура, суспільство, держава, нація, церква, закон, догма, авторитет... Вважається, що про душу турбуються лише діти та наївні фантазери. Вважається, що дорослий має розуміти, що він не належить собі та не може мати якусь егоїстичну індивідуальну душу. Але це – забобони. Душа уособлює добру волю, людина з людиною краще живуть, ніж бездушні тіла, керовані одними почуттями та інстинктами. Бо душа важливіша за все.

«Душа – це я! Це моя добра воля! Треба вірити в себе і творити добро, я так і поясню кожному! Не повірять? Ну то й що! Головне, що я вірю! Вони все одно в глибині душі думають так само, тільки кажуть про це іншими словами. Просто я кажу більш просто, відверто і чесно. Я прагну досконалості, і це добре» – думала Віка.

Сніг сипав і сипав у обличчя, як холодні слова зневаги сиплються у відповідь на будь-які мрії. Але її зігрівало внутрішнє тепло.

Наступний рік вона розмножувала малюнок на ксероксі і розповідала всім про свою загадку. Більшість людей вважали її схибнутою, але дехто прозрів.

Вона вигадала десятки, сотні різних способів розповідати про свою загадку. І швидко вчилася зацікавлювати людей дивним, ненормальним малюнком.

Вона казала, що душа робить людину власною господаркою, дає можливість володіти собою, відмежовує свідомість від зла. Вона називала це суверенітетом особистості. Всі злі бажання та вчинки, казала вона – від недосконалості світу, від поганого ритму серця та плутанини у нейронах мозку, від безумних почуттів та бажань, від поганого володіння мовою та невміння сказати, почути, усвідомити найважливіше. Від нерозумної любові, коли начебто й живеш поряд з людьми, любиш їх, але розуміти їх та допомагати їм по-справжньому не вмієш і ліньки вчитися; коли приречено підкоряєшся злій волі любові, але тимчасово безумної особи чи групи, а по правді треба гучно заперечити і привести безумців до тями, повернути їх тілам зв'язок з душами. Все зло – від послаблення зв'язку між тілом та душею, який робить людину творцем добра, який спрямовує тіло до творення добрих справ з вірою у себе, прагненням подолати всі недосконалості тіла, інших тіл та решти природи, зробити світ кращим для себе та інших людей.

Вона казала: коли кожен стане господарем собі, тоді й про світ навколо легше буде турбуватись, бо замість претензій на володіння іншими людьми кожен допоможе собі та іншим бути справжніми господарями власної планети. І тоді у співпраці між людьми будуватиметься прекрасне навколишнє середовище, комфортне, безпечне та різноманітне. Жива природа.

Вона казала: коли кожен стане повноправним і добропорядним співвласником планети, тоді настане черга стати господарями Всесвіту. Рано чи пізно людина побудує зореліт та зустріне в далекому космосі інші душі, з якими можна буде розділити радість життя та володіння нескінченністю.

Через десять років про загадку Віки знали всі люди на планеті.

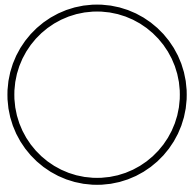
Через сто років не можна було знайти хоч одну людину на Землі, яка б не вірила у себе.

І перший контакт між землянами та інакшими людьми, коли філологи знайшли спільну мову, почався з простого діалогу:

– Ви вірите в себе?

– Звичайно.

– Ласкаво просимо до людства!

ВИЗНАЧЕННЯ

ВІДПОВІДНО ДО СЛОВА БОЖОГО

№ 22/2012

19 січня 2013 року Хранитель віри Української Душевної спільноти Ю. Шеляженко, вивчивши матеріали процесу визначення добра і зла стосовно статті «Українська неправда» на сайті «Українська правда» –

ВСТАНОВИВ:

12.10.2012 р. на сайті «Українська правда» опубліковано статтю «Українська неправда», в якій передано недосконалі колективні настрої суспільства, які виражаються в тому, що більшість виборців, не турбуючись про самовдосконалення, очікують від політиків турботи про них, вважають, що «народ» чи «нація» колективно, а не вони самі мають створити собі краще життя, не хочуть чути правду і очікують обіцянок дивовижного поліпшення добробуту в масштабах всієї української економіки та пошуку винуватців усіх нинішніх нещасть серед зовнішніх ворогів. Стверджується, що людей, які прагнуть бути обманутими, слід обманювати; для здобуття популярності слід нехтувати логікою та фактами і грати на чужих слабкостях; обманута маса потрібна для перемоги «прогресивних сил».

13.10.2012 р. почато процес визначення добра і зла стосовно статті «Українська неправда» на сайті «Українська правда».

Було визначено коло учасників процесу: редакція сайту «Українська правда»; інші особи можуть стати учасниками процесу, надавши доводи по суті процесу.

Учасникам процесу було запропоновано до 1 грудня 2012 року надати свої доводи по суті процесу, зокрема, пояснити, чи є жартом публікація статті «Українська неправда».

Учасникам процесу про початок процесу було повідомлено поштою, також рішення про початок процесу було оприлюднено у Храмі Божественного Одрокнення та у випуску релігійного бюлетеня «Ідеаліст» № 11 від 10.11.12 р.

У встановлений термін ані учасники процесу, ані інші особи своїх доводів по суті процесу не надали, брати участь у процесі не відмовлялися.

Починаючи процес, Хранитель віри виходив з того, що стаття «Українська неправда» підлягає визначенню добра і зла, як декларація цінностей (за формою), відповідно до базового морального критерію релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло (Священне писання, розділ Обряд, текст Кодекс визначення добра і зла, 1).

У рішенні Хранителя віри про початок цього процесу визначення добра і зла зазначалося, що, відповідно до Священного писання, згадана стаття допускає подвійне тлумачення.

По-перше, зло може об'єднати двох чи більше людей, розчинити їх особистості, отруїти їх душі жагою приниження (Священне писання, розділ Одрокнення, текст Символ віри, 24).

Критеріями людяності, встановленими Священним писанням, розділом Організація, текстом Декларація суверенітету особистості, 5, 6, є володіння собою та співволодіння всіма спільнотами, у яких бере участь людина, що реалізується у взаєморозумінні, співпраці та творенні більшого добра спільними узгодженими зусиллями. Констатація неволодіння собою багатьох людей, поєднана із спонуканням поділяти і задовольняти їх жагу приниження, більше обманювати людей, заволодіваючи їх свідомістю для створення та використання спільнот, не узгоджених, а нав'язаних, відчуждених від доброї волі людей – це заклик до порушення суверенітету особистості, що принижує людину; це зло.

По-друге, відповідь посмішкою на агресію, перетворення війни на жарт є ритуалом подолання зла (Священне писання, тексти: Символ віри, 17; Перемога, 14; Людина понад усе, 3.4). Наведений у згаданій статті заклик до розумних людей піддатись спокусі стадності, знехтувати моральним принципом суверенітету особистості та свідомо користуватися безумством мас для задоволення власних безумних бажань може бути посмішкою, жартом, оскільки такі наміри зазвичай вимішляються і здійснюються негласно, а їх відкрите декларування є веселим і сміхотворним.

У подальшому русі процесу визначення добра і зла обидва попередні варіанти тлумачення статті було перевірено, узгоджено, переосмислено та зведено воедино.

Всебічно дослідивши статтю «Українська неправда» відповідно до вчення креативного ідеалізму, яке є раціональною основою віри в найвищу цінність людини (Креат. 38), Хранитель віри дійшов наступних висновків.

Відповідно до фундаментального принципу єдності ідеального з матеріальним (Священне писання, розділ Осмислення, текст Креативний ідеалізм, 4) кожна людина живе в двох світах, досконалому внутрішньому та недосконалому зовнішньому, які взаємопов'язані та складають разом універсальну реальність, всесвіт, що є майданчиком для творчого удосконалення буття добрими думками та добрими ділами людини.

Таким чином, для досконалого визначення добра і зла у даному процесі доцільно виокремити в універсальній реальності статті «Українська неправда» її внутрішню та зовнішню реальність.

Зовнішньою реальністю цієї статті вбачається справедливо критична оцінка усталеного соціально-політичного устрою, а внутрішньою реальністю цієї статті є трансляція цинічної пропаганди стереотипів індивідофобії (побоювання одинаків та самотності як вияв недосконалого стадного інстинкту людського тіла, не стриманого і не обмеженого доброю волею власника тіла, досконалої людини-душі, у спілкуванні з Богом), що послідовно розвинута розумними самоіронічними жартами про недосконалість масовості й популярності поряд із інстинктивним визнанням тої ж масовості й популярності у якості ключових цінностей, а також доведена до абсурду «цілком серйозними» твердженнями про вбивчість правди та прогресивну животворність демагогії, що є неприхованим гріхом, сміхотворність якого демонструє внутрішню суперечливість і недосконалість індивідофобських доктрин, доказує від супротивного суверенну душевність

вільної людини-творця, викликаючи священну посмішку (Симв. 17).

Так, у описі зовнішньої реальності в статті «Українська неправда» правильно зазначається, що політики не ризикують казати людям правду про обмеженість грошових та інших ресурсів (що є законом економічної науки, який слід вважати істинним відносно об'єктивної реальності з огляду на слово Боже, текст Діалог, 12: наука досконала, як знання) і, водночас, здобувають популярність обманом: нездійсненими обіцянками, правдоподібними за формою, зокрема, підкріпленими роздачею незаслужених подарунків в обмеженому обсязі з перебільшенням значення та створенням ілюзії заслуженості цих подарунків. У статті правильно викриваються поширені в українському суспільстві прояви гріхів стадності: упевненість, що якість життя має визначатися не власними зусиллями людини, а належністю до народу, нації, великої культури; прагнення звинувачувати у недосконалостях свого життя інших людей, шукати винних; небажання брати на себе відповідальність за турботу за себе, цілком володіти собою; наївна віра в можливість забезпечити людям добробут без їх свідомих, самостійних зусиль забезпечити собі добробут.

Внутрішня реальність статті «Українська неправда» вбачається отруєною гріхом індивідофобії, оскільки ключові тези статті ґрунтуються на хибному, гріховному визнанні популярності мірою цінності людини (на протигагу священній істині найвищої цінності людини, тобто, самоцінності людини, самопроголошеної і суверенної) та ірраціональним пошуком виправдання та обґрунтування для безумного, гріховного страху залишитись наодинці з собою та зі світом. Чітким індикатором хворобливої індивідофобії статті «Українська неправда» є серйозне та упевнене твердження, що, нібито, «незатребувана» людина є «слабкою» і «невдахою», засуджується небажання «невдахи» «прийняти власну незатребуваність». Таким чином, священну чесноту людської віри в себе, увічнену в слові Божому (Священне писання, текст Символ віри, 20) і тому безсумнівну, стаття «Українська неправда» безумно й несправедливо клеймить як самообман, а священною суб'єктивною затребуваністю людини для самої себе, самоцінністю людини ця стаття нехтує, войовничо порушуючи святиню суверенітету особистості.

У тезі про «слабкість» людини та «жорстокість» об'єктивного світу в статті «Українська неправда» Хранитель віри вбачає гріх гордині, тобто протиставлення свого чужому, створення собі ворога, з таких причин. Одушевляючи світ, стаття приписує душі світу недосконала якість жорстокості, попри те, що Бог заборонив одушевляти зло (Гарм. 10; Діал. 34), та протиставляє власного уявного ворога, штучно створеного у такий безумний спосіб, чужим душам, яким також гріховно приписується недосконала якість слабкості. Хранитель віри роз'яснює, що відповідно до слова Божого і священного вчення креативного ідеалізму, недосконалисть об'єктивного світу гармонічно пов'язана із бездоганною досконалістю суб'єктивного внутрішнього світу людини як суверенної душі. Людина-душа є найвищою цінністю, її силою є віра в себе, тому не існує слабких людей: слабкість може бути властивою лише тілу, яке людина має вдосконалювати з Божою допомогою та боротися з його слабкостями, гріхами, недоліками. Проте тіло є лише власністю людини, тоді як сутністю людини є суверенна душевність; відповідно до віровчення релігійної віри в найвищу цінність

Релігійний
булетень
№ 2 (16)
25.01.2013

людини недосконала біосоціальна істота не є людиною, лише досконала суверенна душа, здатна задекларувати і реалізувати свій суверенітет, є людиною. Протиставлення «жорстокості» світу «слабкій» людині є зухвалим запереченням волі Божої щодо віри в себе кожної людини, витвором безумних уявлень про об'єктивну реальність як ворожу до людини. Бог каже: не твори собі ворога (Священне писання, розділ Оповідання, текст Любов, 15).

Суб'єктивну тезу статті «Українська неправда» про, нібито, три альтернативи успішного життя людини, а саме, владарювання шляхом обману, пошук односторонніх або самообману Хранитель віри визнає злом з огляду на гріховне індивідофобське нехтування божественною реальністю суверенітету особистості в усіх трьох вимислених альтернативах та заклик до порушення священного табу, заборони думати, казати і чинити неправдиво (Священне писання, розділ Осмислення, текст Людина понад усе, 4.3).

Твердження у статті «Українська неправда» про те, що за масовою підтримкою завжди ховається омана, Хранитель віри розцінює як жарт, самоіронію цієї статті, оскільки даним твердженням очевидно знецінюється недосконала інстинктивна потреба біосоціальних істот в масовій підтримці у моменти їх бездушності (небуття людьми), на обслуговування якої цинічно спрямована дана стаття.

Якщо феномен визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо розвитку та поширення цього феномену. Якщо феномен визнано злом, визначення може містити пропозиції щодо його подолання (Священне писання, розділ Обряд, текст Кодекс визначення добра і зла, 4).

Оскільки Бог радить читати Священне писання, щоб черпати натхнення, думати, мріяти, а також коли страшно, щоб подолати страх (Священне писання, текст Ритуали священного обряду, 2), для подолання зла індивідофобії та гордині, утвердження добра самоіронії у боротьбі зі спокусою обманювати людей, усім читачам статті «Українська неправда» на сайті «Українська правда» доцільно рекомендувати систематичне вдумливе читання Священного писання.

Заради утвердження добра, відповідно до волі Божої Хранитель віри

ВИЗНАЧИВ:

У статті «Українська неправда» на сайті «Українська правда» зумовлене індивідофобією, сповнене гордині творення власної жорстокої реальності, якою рухає сила обману та мірилом цінності людини є популярність – це зло.

У статті «Українська неправда» на сайті «Українська правда» самоіронія у жартівливому твердженні, що за масовою підтримкою завжди ховається омана – це добро.

Для подолання гріхів гордині (войовничого протиставлення свого чужому) та індивідофобії (страху перед самотністю та одинаками, панічного небажання залишитись наодинці з собою та зі світом), а також для утвердження добра самоіронії у боротьбі з гріховною спокусою обманювати людей – усім читачам статті «Українська неправда» на сайті «Українська правда» рекомендується надалі систематично вдумливо читати Священне писання, користуючись словом Божим для самоудосконалення та розвитку суверенітету своєї душі: віри в себе, володіння собою та вірності собі.

Це визначення може бути переглянуте у разі виявлення нових обставин справи.

Хранитель віри

Ю. Шеляженко

Вера в себя – это честь

Идея человеческой веры в себя как безусловной добродетели является ключевой для понимания священных истин религиозного вероучения про наивысшую ценность человека. Вера является силой души, вера делает человека творцом (Симв. 9, 14). И наша вера не была бы истинной верой, если бы ее фундаментом были какие-то иллюзии или обман, а не святая правда, очевидная, несомненная, подтвержденная словом Божиим: доверять себе, полагаться на себя – разумно и радостно.

Честность, правдивость, откровенность является верностью себе, последовательностью и собранностью в мыслях, словах и действиях.

Честность – это верность традиции, так как традиция принадлежит людям; соглашаясь с традицией и одновременно создавая свою традицию, основанную на своем мировоззрении и доброй воле, человек творит традицию и владеет традицией. Каждая без исключения человеческая судьба является традицией, бесценным олицетворением исторической памяти и собственным откровением времени.

Честь, то есть, соблюдение морального принципа справедливой честности в мыслях, словах та и действиях человека – это квинтэссенция душевности, традиция человеческой верности себе, которая признается во всех культурах мира и не может не признаваться любым разумным человеком, поскольку честь является сущностью разума, а бесчестие является проявлением безумия.

Честь представляет собой волю Божию, воплощенную в душе человека при создании вселенной Богом; поэтому вера в наивысшую ценность человека всегда была и всегда будет, ибо эта вера есть и готова проснуться в каждой человеческой душе (Симв. 33).

Честность каждого человека побуждает нас уважать инакомыслящих, покуда они придерживаются своей чести. Именно честность подсказывает нам признать, что во всех религиях и моральных доктринах, включая христианство, ислам, иудаизм, буддизм, индуизм, синтоизм, в анимистических (“языческих”) верованиях наших предков, в атеистическом светском гуманизме, в других вероучениях и этических системах есть священные зерна правды, высказанные не нашими, но своими словами, однако истинные и священные, поскольку честные.

Честь несовместима с агрессией. Когда мы поддаемся искушению отрицания, противопоставления своего чужому, с этим теряем честь и переполняемся гордыни, упрямой, безумной воинственностью. Честь является вечным напоминанием человеку, что одна только правда является достойным указателем на жизненном пути. Честь требует развития, ибо никакая правда не является окончательной. Люди всегда мысленно общаются с Богом и получают дары новой правды в священном Божественном откровении.

ИДЕАЛИСТ

Религиозный бюллетень “Идеалист”
 (“Идеалист”, “Idealist”)

№ 2 (16)

25.01.2013 г.

Свидетельство о государственной регистрации
печатного средства массовой информации
КВ № 19005-7795Р, выдано Государственной
регистрационной службой Украины 05.06.2012г.

Цена 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Подписной индекс 68183.

ISSN 2305-5510

Основатель, редактор, издатель:

Шеляженко Юрий Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адрес редакции, издателя, типографии:

ул. Тверской тупик, д. 9, к. 82,

г. Киев, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 экз.

Программные цели (основные принципы):

Утверждение индивидуальности и гласности;
пропаганда идеологий креативного идеализма и
суверенитета личности; открытое выражение и
свободное распространение религиозных

убеждений верующими гражданами
вероисповедания (религии) Веры в Наивысшую
Ценность Человека; проповедь откровений;

реализация прав на свободу слова,
мировоззрения и вероисповедания, на
информацию; критика и преодоление
дискриминации по признаку массовости
(коллективности) и иных видов противоправной
дискриминации; защита и развитие свободной
души, прав, свобод, интересов человека и
гражданина, общественного блага, социальных
ценностей, истины, веры, добра, ответственности
перед Богом, народом, собственной совестью,
здорового смысла и верховенства права.

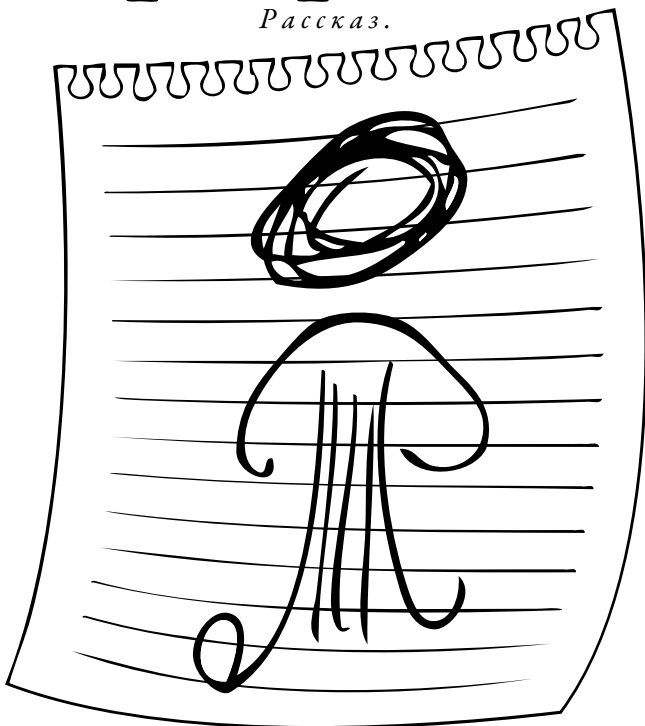

УКРАИНСКОЕ
ДУШЕВНОЕ
ОБЩЕСТВО

Время дарить прозрение

Рассказ.

Мой подарок - вселенная на чистом листе бумаги...

Сов. 1

Урок этики был последним в этот день и в этом году. Пластиковые окна классной комнаты со скрипом боролись против ветра; у доски уютно потрескивал раскаленный электрокамин.

Учитель в нарядной рясе приятным и мягким голосом заканчивал рассказ из собственной жизни о любви и о дружбе. Вот-вот он скажет написать в тетради несколько предложений, что-де надо быть послушными и не гордыми, предложит высказаться, ответит на два-три вопроса... И можно будет разбежаться, лететь куда хочешь на крыльях праздничного настроения. Ведь скоро новый год. Может, в новом году жизнь не станет другой, но подарки, свободное время и законные шалости делают особенно радостными дни на границе лет.

Повествование было интересным. Большинство учеников слушали и сопереживали, затаив дыхание. Даже не вспомнилось, что тот же рассказ звучал год назад и два года назад. Вика успела хорошо запомнить сюжет и теперь, слушая вполуха, нашла себе новое занятие. Взяла маленький блокнотик, в котором обычно писала и рисовала всякие фантазии. Потихоньку вытащила из пушистого рюкзака зеленый маркер. Задумалась. Быстрыми движениями наметила некий символ размером во всю страницу.

– Что это такое? – Прошептал ей на ушко сосед по парте, подглядывая, как Вика рисует.

– Это я. Или ты, – пояснила девушка.

– Издеваешься?

– Это человек.

– Совсем не похоже на меня. И на тебя не похоже,

Религиозный
бюллетень
№ 2 (16)
25.01.2013

– сказал сосед, – Знаешь, что я вижу? Типа, это колонна, а над ней летает шарик.

– У тебя нет никакого воображения! – возмутилась Вика чуть громче дозволенного.

Учитель прекратил диктовать этические догмы и подошел к ним.

– Вам помочь разрешить конфликт? – в шутку предложил он.

– Не стоит... – заикнулась было Вика. Но сосед решил воспользоваться авторитетом учителя, чтобы непонятный рисунок был окончательно развенчан. Он схватил и сунул учителю блокнот:

– Вика говорит, что это человек.

Учитель протянул руку за блокнотом и чуть не взял его, но его остановил взгляд девушки. Неожиданно подумалось, что это чужая вещь. Такая мысль его удивила. «Что меня останавливает? Это же ребенок! Наверное, я слишком добрый педагог. Иногда принимаю детей за равных» – успокаивал он себя потом, снова и снова анализируя неожиданную мысль, испытывая тревогу, точно он впервые стал перед классом...

– Можно посмотреть? – спросил он.

Девушка задумалась.

Собственно, если бы она ответила автоматически, этот случай забылся бы.

Но она задумалась и сказала:

– Смотрите. Это мой новогодний подарок. Надеюсь, вы разделите со мной радость прозрения.

«Радость прозрения... Я такому их не учил» – подумал учитель и стал разглядывать рисунок. Он увидел обезглавленного человека в длинном плаще... или сутане? Девушка желает его казнить?!

– Объясни, пожалуйста, свой примитивный рисунок! – сказал он, повышая голос. Зачем скрывать недовольство тем, чего не понимаешь? Все непонятное – ерунда. Тот, кто распространяет вздор, должен нести ответственность по крайней мере за то, что тратит чужое время зря.

– Вы тоже не поняли! – улыбнулась Вика, – Непростая загадка, да? Здесь изображен человек.

– У твоего человека нет головы на плечах. Самокритичная фотография, – поглумился учитель.

– Эта колонна действительно похожа на человеческое тело. Так и задумано. Неоднозначность прекрасна! – весело пояснила девушка, – Я специально прячу голову под капюшоном, чтобы подчеркнуть: самое важное – душа.

– Какой нелепый рисунок. Не вижу здесь души, – совсем взбеленился учитель.

– Вы зря сердитесь, это действительно сложная загадка. Я думаю, сложнее, чем в книге о маленьком принце. Душа – то, что вы приняли за голову. Душа выше головы. Душа управляет сознанием, держит голову на плечах и сердце в груди, – продолжала объяснять девушка.

– Вика, ну что ты такое говоришь! Душа в сердце! Бог – это любовь! Разве не этому я вас учу? – напомнил окончательно сбитый с толку учитель.

– Каждый осознает душу по-своему. Это же не математика, где дважды два всегда четыре. У меня другие взгляды, – пояснила девушка.

– Выкладывай.

– Я считаю, что сердце и мозги относятся к телу и к природе. Ощущения, чувства, желания, любовь – это все идет от тела. Чувства к людям и ко всяким предметам – реакция тела, часть природы. А человека отличает от животных и неодушевленных предметов добрая воля в душе, фантазия и желание изменить жизнь к лучшему. Душа – главный дар Божий. С душой есть разум, без души – нет разума; любовь и другие чувства,

пропущенные через душу, помогают строить счастье, но вне души они лишь разрушают сознание. Колонна, или человек, тело которого спрятано на рисунке под капюшоном – это только носитель души. И душа важнее тела со всеми его чувствами и желаниями, – серьезно заявила девушка.

Было очевидно, что это ее слова, продуманные, сказанные с верой. Не приходило даже в голову, что можно убедить ее в чем-то другом.

– Почему твоя колонна представляет... человека?

– Это простейший скульптурный образ. И одновременно – архитектурный. Человек является опорой мироздания! Такое видение не ново. Вспомните миф про Атланта, державшего на плечах небосвод...

– Ты говоришь странные вещи. Я чувствую, что все это неправильно.

– Вот видите, любовь к себе мешает вам понять инакомыслящих. Вы слишком любите собственные убеждения, чтобы понять любые другие.

– Ты считаешь меня эгоистом?! На себя посмотри, как увлеклась своими глупостями!

– Вы правы, мне тоже часто мешает быть мудрой любовью к себе. Это погрешность всякой плоти. Но я знаю: не надо любить себя, надо верить в себя! Любовь к себе отделяет тело от души, а вера в себя приближает душу к телу и помогает творить добро, жить по-доброму, видеть душу в других людях. Я верую, что мои взгляды и ваши взгляды равноценны. Я всегда пытаюсь вас понять, и ваши рассказы из вашего богатого жизненного опыта люблю слушать. Я понимаю, что вы говорите «любовь», а имеете в виду мудрую любовь или любовь Божию. Просто мне проще говорить и понимать по-своему, а не по-вашему; но я вас понимаю. Вопрос в том, понимаете ли вы меня и мой рисунок, где изображена душа.

– Почему для тебя это так важно?

– Нет ничего важнее души. И нет ничего важнее человека. Человек выше всего. Человек равен душе. Душа – это человек, человек – это душа. Неважно, кто скрыт под этим капюшоном – девушка или парень, взрослый или ребенок, землянин, инопланетянин или разумный робот. Если Бог подарил душу этому телу – это человек. И нет ничего важнее души, дара Божьего. А знаете, что самое интересное? В форме души Бог дарует себя каждому человеку! Бог во мне, и Бог в вас! Бог в душе каждого человека!

– Ясно. Очередная ересь, – устало сказал учитель,

– Выйди из класса, позже я буду общаться с твоими родителями.

– Я подарила вам прозрение. Вам не нужна истина? Что ж, мир несовершенен... – Вика улыбнулась, взяла из рук учителя свой рисунок и спокойно вышла из класса.

Она шла по коридорам школы и улыбалась, глядя в глаза будущему. Где-то далеко раздался звонок. Школа начала наполняться топотом и шумом.

Она шла и думала, что настало время дарить прозрение людям.

Она знала: много людей – если честно, практически все – не захотят понимать ее идею. Однако многие люди любят загадки. И у нее обязательно спросят отгадку. Которая удивит. И может запомниться.

Она все объяснит, чтобы люди поняли и прозрели. Ее могут не понять. Если честно, такие идеи некоторые взрослые запрещают себе и другим понимать, потому что для них существуют только материальные предметы и ощущения, только замеченные и одобренные обществом вещи; только тело, сердце, мозги, труд, деньги, еда, здоровье, удовольствие, интеллект, соревнования, друзья, семья, любовь, дом, коллектив, наука, культура, государство, нация, церковь,

закон, догма, авторитет... Считается, что душа занимает детей и наивных фантазеров. Считается, что взрослый должен понимать: он не принадлежит себе и не может иметь какую-то эгоистичную индивидуальную душу, недоступную никому, кроме него самого. Но это – суеверия. Душа олицетворяет добрую волю; человек с человеком лучше живут, чем бездушные тела, управляемые одними потребностями да чувствами. Ведь душа важнее всего.

«Душа – это я! Это моя добрая воля! Надо верить в себя и творить добро, я так и объясню каждому! Не поверят? Ну и что! Главное, что я верю! Они все равно в глубине души думают так же, только говорят об этом другими словами. Просто я высказываюсь откровенно и честно. Я стремлюсь к совершенству, и это хорошо» – думала Вика.

Снег сыпал и сыпал в лицо, как холодные слова пренебрежения сыплются в ответ на любые мечты. Но ее согревало внутреннее тепло.

Следующий год она размножила рисунок на ксероксе и рассказывала всем о своей загадке. Большинство людей считали ее помешанной, но кое-кто прозрел.

Она придумала десятки, сотни различных способов рассказывать о своей загадке. И быстро училась заинтересовывать людей странным, ненормальным рисунком.

Она говорила, что душа делает человека хозяином себе, дает возможность владеть собой, отграничивает сознание от зла. Она называла это суверенитетом личности. Все злые желания и поступки, говорила она – от несовершенства мира, от плохого ритма сердца и путаницы в нейронах мозга, от безумных чувств и желаний, от плохого владения языком и неумения сказать, услышать, осознать самое важное. От бездушности! От неразумной любви, когда вроде и живешь рядом с людьми, любишь их, но понимать их и помогать им по-настоящему не умеешь и лень учиться; когда обреченно подчиняешься злой воле дорогих сердцу безумцев, а по правде надо громко возразить и привести их в себя, вернуть их телам связь с душами. Все зло – от слабеющей связи между телом и душой, которая делает человека творцом добра, направляет тело к созиданию добрых дел с верой в себя, стремлением преодолеть все несовершенства тела, других тел и остальной природы, сделать мир лучше для себя и других людей.

Она говорила: когда каждый станет хозяином себе, тогда и об окружающем мире легче будет заботиться, потому что вместо притязаний на обладание другими людьми всякая душа поможет себе и другим быть настоящими хозяевами собственной планеты. В творческом сотрудничестве между людьми строится прекрасная жизнь – комфортная, безопасная и разнообразная. Живая природа.

Она говорила: когда каждый станет полноправным и добропорядочным совладельцем планеты, придет время стать хозяевами Вселенной. Рано или поздно человек построит звездолет и встретит в далеком космосе другие души, с которыми можно будет разделить радость жизни и владение бесконечностью.

Через десять лет о загадке Вики знали все люди на планете.

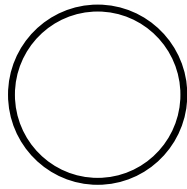
Через сто лет нельзя было найти хоть одного человека на Земле, который бы не верил в себя.

Первый контакт между землянами и другими людьми, когда филологи нашли общий язык, начался с простого диалога:

– Вы верите в себя?

– Конечно.

– Добро пожаловать в человечество!

ОПРЕДЕЛЕНИЕ**СОГЛАСНО СЛОВУ БОЖЬЕМУ**

№ 20/2012

08 января 2013 года Хранитель веры Украинского Душевного общества Ю. Шеляженко, рассмотрев материалы процесса определения добра и зла в отношении феномена воинствующего индивидуализма при участии Заявителя, чье имя не подлежит разглашению в связи с тайной исповеди –

УСТАНОВИЛ:

Заявитель подал на изучение Хранителю веры текст под заголовком «Воинствующий» индивидуализм: – добро или зло?». В данном тексте излагаются убеждения заявителя на заявленную тему. Из текста усматривается, что заявитель ставит вопрос об определении добра и зла относительно воинствующего индивидуализма.

Решением Хранителя веры 06 октября 2012 года начат процесс определения добра и зла относительно воинствующего индивидуализма.

Дополнительных доводов по сути процесса заявитель не предоставил.

Исследовав представленный текст заявителя, Хранитель веры приходит к выводу, что это критический отзыв на фрагмент проповеди (словосочетание «пещерный коллективизм») и на фрагмент статьи «Доктор всея Руси» в газете «Правдоискатель» № 9 (47), стр. 7 следующего содержания: «Одиночество – это школа владения собой, нравственности и самосовершенствования. Разумно выбрав время, ты уединяешься с книгой, планшетом или ноутбуком, полным доступной интересной информации. Еще лучше – фантазировать и воплощать фантазии в личной, созданной своими силами творческой лаборатории, уходя в прекрасный мир позитивных девиаций. Кто не умеет наслаждаться одиночеством, те в любом коллективе заставляют страдать окружающих своей чрезмерной потребностью в опеке и заботе».

Доводы заявителя, изложенные в представленном тексте, сводятся к следующему. Заявитель полагает, что изложенные фрагменты продиктованы неосознанными чувствами и поэтому безумны. Заявителю не нравится словосочетание «пещерный коллективизм», поскольку он считает коллективизм бесспорно позитивным качеством человека и предпочитает характеризовать коллективизм эпитетами «здоровый» и «естественный». Заявитель опасается угрозы эгоизма и считает коллективизм необходимой альтернативой эгоизму. Заявитель уточняет, что уединение является естественной потребностью человека в ограниченной мере, превышение которой приводит к эгоизму, а одиночество определяет как недостаток необходимого

межлического общения. Заявитель подвергает критике апологию созидательного одиночества, отмечая, что уходя в свой прекрасный внутренний мир от несовершенств внешнего мира, человек должен твердо помнить о тех и о том, кого и что он оставил во внешнем мире, и утверждает, что «это и есть коллективизм как чувство, как мироотношение, как человеческая ценность». Далее заявитель противопоставляет коллективизму поведение тех людей, которые «заставляют страдать окружающих своей чрезмерной потребностью в опеке и заботе», называя это индивидуалистической эксплуатацией «здорового» коллективизма сотоварищей. В то же время, заявитель отмечает, что возможна ситуация, когда нежелание общаться с человеком может привести к отсутствию сочувствия, неразумному пренебрежению его естественными потребностями, в том числе простого желания, чтобы его выслушали. Усматривая в проповеди веры в наивысшую ценность человека феномен «воинствующего индивидуализма», заявитель утверждает, что ему в голову не приходило «поднимать на щит» индивидуалистическое самосознание, как альтернативу сознанию общественному, и он глубоко убежден в том, что имеющие место реальные противостояния этих двух аспектов самосознания могут и должны преодолеваются в процессе индивидуального и общественного развития, при этом заявитель оставляет инициативу в развитии за человеком.

Изучая доводы заявителя, Хранитель веры пришел к следующим выводам.

Нельзя согласиться с тем, что критически воспринятые заявителем фрагмент проповеди и фрагмент статьи продиктованы неосознанными чувствами, поскольку данные фрагменты выражают тщательно продуманные, взвешенные и верные мысли.

Словосочетание «пещерный коллективизм» изобличает инстинктивное желание несовершенного тела быть частью массы, толпы, большинства без всяких разумных на то причин. Этот слепой инстинкт приводит к появлению многочисленных дезориентированных групп людей, объединенных лишь смутными чувствами и в лучшем случае неэффективно обслуживающих своих владельцев, т. е. участников групп, но чаще вредящих людям поощрением массового безумия, жадности, агрессии и воинственным отрицанием самооценности разумных замыслов человека, творимых в силу суверенитета личности.

Таким образом, словосочетание «пещерный коллективизм» является критикой несовершенства чувства стадности и противопоставляет ему совершенство установленных Богом разумных моральных принципов взаимоуважения и сочувствия людей, разумного сотрудничества, взаимопомощи, солидарности людей, когда люди утверждают наивысшую ценность человека и так творят добро, осуществляя разумные замыслы ради общего блага. Данные моральные принципы, в частности, выражены в слове Божьем статьей 6 «Солидарность» текста Декларация суверенитета личности раздела Организация Священного писания и дополнительно разъясняются в текстах: Диалог, 68; Человек превыше всего, 3.7; Ритуалы священного обряда, 5.

Что касается фрагмента статьи «Доктор всея Руси» в газете «Правдоискатель» № 9 (47), стр. 7, Хранителем веры установлено, что в газете «Правдоискатель» размещаются только тщательно подготовленные материалы, которые неоднократно вычитываются и исправляются, и это особенно касается редакционных материалов, к которым относится упомянутая статья. Кроме того, о продуманности и верности мыслей, изложенных в упомянутом заявителем

фрагменте статьи, говорит соответствие данных фрагментов Священному писанию, особенно статьям 1, 6, 7 текста Декларация суверенитета личности и реплике 54 текста Диалог.

Оценивая мнение заявителя о том, что коллективизм является бесспорно позитивным качеством человека, Хранитель веры исходит из следующих соображений. Согласно теологии человека, бесспорно позитивными в любой моральной системе могут быть только фундаментальные непротиворечивые качества бытия суверенного субъекта, установившего своей доброй волей данную моральную систему. Вступив в диалог с заявителем (на основании: Диал. 6), Хранитель веры установил, что заявитель рассматривает заявленную им моральную оценку как предмет согласия (взаимопонимания) с другими людьми; кроме того, согласно реплике 54 текста Диалог Священного писания, общество из одного человека является полноценным обществом. Явно утверждая суверенитет коллектива, заявитель мыслит себя в коллективе (хотя пока боится признавать себя самостоятельным коллективом из одного человека, что характерно для третьего этапа идеального антропологического цикла – Креат. 24), суверенитет которого является предметом согласия людей.

Учитывая изложенное, Хранитель веры признает, что мнение заявителя о том, что коллективизм является бесспорно позитивным качеством человека, соответствует принципу солидарности, составляющему одну из основ суверенитета личности (Декл. 6), а потому в той мере, в какой коллективизм остается разумной солидарностью, надлежит согласиться с мнением заявителя о том, что такой действительно совершенный коллективизм является бесспорно позитивным качеством человека.

В остальном отрицание апологии одиночества заявителем следует признать обусловленным индивидофобией, характерной для третьего этапа идеального антропологического цикла. Восприятие заявителем коллективов как внешней данности вне контекста своей способности быть коллективом для самого себя представляется материалистическим, а потому несовершенным. В то же время, в признании заявителем естественной потребности человека к уединению усматривается тенденция развития и самоусовершенствования заявителя как суверенной личности.

Высказанные заявителем иррациональные опасения, будто проповедь веры в наивысшую ценность человека как-то связана с эгоизмом или индивидуализмом в негативном понимании данных слов, также свидетельствуют об индивидофобии по таким причинам. Эгоизм, индивидуализм в негативном понимании данных слов означают несовершенства, а именно, отсутствие сочувствия и внимания к людям, в том числе жестокость, жадность, гордыня (противопоставление своего чужому), умопомрачение (слепое доверие чувствам без разумного замысла в оценке других и взаимодействии с ними). Этот негативный подтекст продиктован чуждым вере в наивысшую ценность человека материалистическим пониманием жизни как борьбы, непрекращающегося конфликта между людьми, в котором счастье достигается только удовлетворением неумеренных чувств, завоеванным силой. Верование веры в наивысшую ценность человека способствует созданию внутреннего мира человека, вдохновляющего нас совершенствовать материальный мир, в том числе, избегать ненужных конфликтов, быть единой истинной вселенной в душе и во плоти, достигать счастья собственной доброй волей согласно своим добрым

замыслам. Единство человека со вселенной может рассматриваться как здоровый и естественный эгоизм, здоровый и естественный индивидуализм так же правомерно, равно как и здоровый и естественный коллективизм, при условии мудрого понимания данных слов, включая мудрое понимание имен существительных и прилагательных.

Для преодоления греха индивидофобии Хранитель веры разъясняет заявителю, что неотъемлемыми принципами суверенитета личности, установленными словом Божиим в статьях 6, 7 Декларации суверенитета личности, является сочувствие и внимание ко всем людям, стремление к взаимопониманию, сотрудничеству и созиданию большего добра общими согласованными усилиями, а также ответственность перед отдельными людьми, группами и институциями во всех добрых отношениях.

В том числе, упомянутое заявителем чрезмерное нежелание выслушать другого человека относится к греховным чувствам, которые противоречат одному из табу веры в наивысшую ценность человека: тем, кто верит, что человек превыше всего, запрещается пренебрегать верой и убеждениями других людей (Священное писание, раздел Осмысление, текст Человек превыше всего, 4.7).

Кроме того, следует согласиться с доводом заявителя о том, что противопоставление общественного личному преодолевается в процессе индивидуального и общественного развития, поскольку это соответствует установленным Богом циклам развития человека и общества (Священное писание, текст Креативный идеализм, 21-37) и принципу единства созидания и борьбы (Креат. 7-8). Следует также согласиться с заявителем, что инициатива в развитии всегда принадлежит человеку; творением добра человек развивает вселенную, начиная с себя (Креат. 6), а потому создание себя человеком как суверенной личности угодно Богу.

Если феномен признан добром, определение может содержать предложения о развитии и распространении этого феномена. Если феномен не признан добром, определение может содержать предложения о трансформации феномена в добро. Если феномен признан злом, определение может содержать предложения о его преодолении (Священное писание, текст Кодекс определения добра и зла, 4).

Ради утверждения добра, согласно воле Божьей Хранитель веры

ОПРЕДЕЛИЛ:

Противопоставление коллектива личности, в том числе воинствующий индивидуализм и воинствующий коллективизм – это зло.

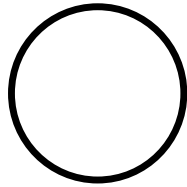
Развитие солидарности людей, в том числе здоровый индивидуализм и здоровый коллективизм – это добро.

Для преодоления зла и развития добра всем коллективам, включая единоличные, рекомендуется совершенствовать себя, проявляя к другим сочувствие, внимание, готовность соглашаться, сотрудничать и творить общее благо, а также преодолевая собственные грехи жестокости, жадности, гордыни (противопоставления своего чужому) и умопомрачения (слепого доверия чувствам без доброго разумного замысла в оценке других и взаимодействии с ними).

Это определение может быть пересмотрено в порядке, установленном статьей 10 Кодекса определения добра и зла.

Хранитель веры

Ю. Шеляженко

РЕШЕНИЕ**СОГЛАСНО СЛОВУ БОЖЬЕМУ**

№ 20/2012

08 января 2013 года Хранитель веры Украинского Душевного общества Ю. Шеляженко, рассмотрев дополнительные доводы заявителя в процессе определения добра и зла в отношении феномена воинствующего индивидуализма при участии Заявителя, чье имя не подлежит разглашению в связи с тайной исповеди –

УСТАНОВИЛ:

08 января 2013 года дано определение в результате данного процесса, которым Хранитель веры определил: противопоставление коллектива личности, в том числе воинствующий индивидуализм и воинствующий коллективизм – это зло; развитие солидарности людей, в том числе здоровый индивидуализм и здоровый коллективизм – это добро; для преодоления зла и развития добра всем коллективам, включая одиночные, рекомендуется совершенствовать себя, проявляя к другим сочувствие, внимание, готовность соглашаться, сотрудничать и творить общее благо, а также преодолевая собственные грехи жестокости, жадности, гордыни (противопоставления своего чужому) и умопомрачения (слепого доверия чувствам без доброго разумного замысла в оценке других и взаимодействии с ними).

В тот же день заявитель подал новые доводы в письменной форме по сути процесса, которые присоединены к материалам процесса.

Согласно Священному писанию, Кодексу определения добра и зла, 10, по ходатайству участника процесса Хранитель веры может продолжить процесс в связи с новыми обстоятельствами для подготовки нового определения.

В то же время, Хранителем веры установлено, что новые доводы заявителя не указывают на новые обстоятельства, требующие продолжения процесса определения добра и зла.

Так, заявитель оспаривает совместимость понятий “коллективизм” и “стадность”, исходя из представлений о беспорной позитивности коллективизма, которым уже была дана оценка в определении.

В то же время, заявитель выражает убеждение в том, что индивидуализм есть бесспорно негативное качество, отрицает очевидную совместимость индивидуализма с альтруизмом, ссылается как на достойное одобрения и правильное на явно безумное и оскорбительное мнение одного из своих сотоварищей по туристической группе, будто вера в наивысшую ценность человека является «заносчивым высокомерием». В этом усматривается грех гордыни заявителя, поскольку он отказывается проявить

солидарность со здоровыми индивидуалистами и противопоставляет свой коллективизм чужому индивидуализму.

Следуя Священному писанию, тексту Диалог, 66, Хранитель веры отделяет свое сознание от зла, которое представляет собой проявление греха гордыни, выражающееся в противопоставлении заявителем коллективизма индивидуализму.

Следуя Священному писанию, тексту Диалог, 54, Хранитель веры расценивает, что индивидуальность и коллектив равноценны и равнозначны, а потому нельзя мудро признавать добром коллективизм, не признавая добром индивидуализм, и в то же время Хранитель веры готов согласиться с мнением заявителя о том, что можно признать индивидуализм злом, в том случае, если заявитель согласится одновременно признать злом коллективизм.

В любом случае, согласно Священному писанию, статье 6 «Солидарность» Декларации суверенитета личности трактовка слов «индивидуализм» и «коллективизм» должна быть предметом индивидуального решения каждого человека либо разумного соглашения между людьми, поскольку все слова человеческого языка принадлежат людям, которые свободно определяют смысл слов согласно своей доброй воле, принимая во внимание Божественное откровение, голос своей совести и стремление к общечеловеческому взаимопониманию, не противоречащему суверенитету личности, но развивающему его. Ссылки заявителя на традицию и общественное мнение не требуют пересмотра определения, поскольку истинной традицией и истинным общественным мнением является традиция каждого конкретного общества, включая:

- единоличное общество человека, имеющего свое собственное мнение и свою традицию (личный опыт);

- традицию и общественное мнение Украинского Душевного общества, выраженные, соответственно, в Священном писании и ранее принятом определении;

- а также включая возможное соглашение двух и более людей о консенсуально принятом и согласованном смысле понятий «индивидуализм» и «коллективизм», например, мнение группы, с которой считает нужным согласовывать свои представления о коллективизме и индивидуализме заявитель, или же возможное в перспективе взаимное соглашение Хранителя веры и заявителя о взаимно приемлемой трактовке данных слов.

Все такие традиции и общественные мнения равноценны, а отказ признать ценность любой разумной традиции и любого разумного общественного мнения следует рассматривать как грех гордыни, противопоставление своей традиции и своего общественного мнения иной традиции и иному общественному мнению. Проявление греха гордыни указывает на несовершенство любых таких заявлений, основанных на отрицании ценности иного мнения.

Ради утверждения добра, согласно воле Божьей Хранитель веры

РЕШИЛ:

Отказаться от продолжения данного процесса определения добра и зла в связи с новыми доводами заявителя, поскольку новые доводы заявителя не указывают на новые обстоятельства, требующие продолжения процесса определения добра и зла.

Оставить в силе ранее принятое определение.

Это решение является окончательным и пересмотру не подлежит.

Хранитель веры

Ю. Шеляженко